

[Ømann.]

man fra forslagsstillernes side ikke ved, hvor store tal det egentlig er, man har med at gøre. Det er virkelig meget store tal, og når man har det i hovedet, er det også utænkeligt, at man kan stille erhvervslivet i den situation, at disse ordninger brat skal afskaffes. Det er naturligvis helt nødvendigt at lave en aftrapning, og her vil jeg sige med hensyn til de bindende kontrakter, at det er den værste blomst i afskrivningernes ukrudtsmark, og de er jo besluttet afskaffet, men altså med en 3-årig aftrapning.

Må jeg så sige til finansministeren, at det var dog en mærkelig udlægning, finansministeren kom med. Overskriften var, at her er der sandelig ikke tale om nogen samlet lettelse til erhvervslivet. Jo, det er der da så sandelig. Da vi tidligere diskuterede en udvikling af disse afskrivningsordninger og også besluttede det, hvorefter VKR-regeringen straks redresserede denne afskaffelse, var der ingen ende på, hvad det ville koste erhvervslivet i likviditet, hvis man gjorde noget sådant. Dengang fik man tallene på bordet for, hvad der virkelig var afskrevet på disse felter: varelagre, bindende kontrakter, forskudsafskrivninger osv.; det løb dengang op i 6 mia kr. i nedskrivninger, og det er et tal, som er 5 år gammelt. Det vil sikkert ikke være for meget at sige, at disse nedskrivninger i dag beløber sig til ca. 10 mia kr. Marginalskatten af disse 10 mia kr. er ca. 6 mia kr. Der gives altså henstand med 6 mia kr., og renten i dag er ikke bare 10 pct., men vel nærmest 17 pct. for kassekreditter, og så kan man jo regne ud, at det er et ganske betydeligt rentetilskud, der her gives erhvervslivet.

Det er da rigtigt, at det kun er en henstand, men så er det også nærliggende at sige, at når det kun er en kreditordning, kunne man lave dette her på en langt, langt bedre måde, hvor man undgik disse misbrug. Man kan ikke give regler, der er ens for både de gode og de onde og så vente, at de onde ikke skal misbruge disse regler. Hvis man konverterer disse helt almindelige afskrivningsadgange til rentefri lån til industrien, svarende til den afskrivningsfordel, de nu har, ville det sætte en regering i stand til at sondre imellem, om man gav disse skattelettelser til en hr. Lönborg, eller man gav dem til et hæderligt rederi. Det synes jeg

ville være en fordel, og det ville i særdeleshed være en moralsk fordel.

Der er vist ikke andet at gøre, hvis man skal afskaffe urimelighederne og misbrugerne, end at man går den vej at indskrænke afskrivningsadgangen, og at man i stedet for at give den til kreti og pleti giver den selektivt. Det er jo et uartigt ord for en venstre-regering, men så må regeringen også finde sig i, at man siger til den, at den fortsat tolererer de misbrug, som man ved sker, og som man kan læse om i aviserne hver eneste dag, og at disse misbrug sker med regeringens velsignelse.

Jeg vil gerne være med til at drøfte forslaget i udvalget, hvor vi kan rejse de principielle spørgsmål omkring disse ekstraafskrivninger.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg må indrømme, at jeg ikke forstår hr. Knud Jespersens eller det kommunistiske partis udspil her. Man vil have flere mennesker i arbejde, men man får jo kun flere mennesker i arbejde, i det øjeblik man sørger for, at erhvervslivet har vilkår, som bevirker, at det kan ekspandere, så der er mulighed for at ansætte folk i disse virksomheder. Jeg kan da kun sige, at vil man have arbejdsløshed eller vil man have yderligere arbejdsløshed, så skal man blot forstyrre erhvervslivet endnu mere; jo tiere man gør det, jo mere arbejdsløshed får man.

Jeg skal gerne indrømme, at det styrker selvfølgelig vælgerskaren til det kommunistiske parti, for jeg tvivler på, at hr. Knud Jespersen & Co. vil fortælle, hvad der er årsagen til den. Man må trods alt konstatere — og det burde man også gøre fra det kommunistiske parti — at der er to faktorer, som stadig væk spiller ind i hele arbejdsprocessen, det er kapitalen, og det er arbejdskraften. Er den første ikke til stede, er den sidste ganske ligegyldig, lige så vel som det omvendte. Jeg synes så sandelig ikke, at tiden er inde til at ødelægge det erhvervsliv, som skal skaffe arbejde til de mange, som ikke har arbejde.

Flygaard (DR):

På mit partis vegne skal jeg ganske kort sige, at vi ikke kan tiltræde det foreliggende lovforslag. Vi synes ikke, at den konjunkturpolitiske situation tilsiger et forslag af